

Evangelí del divendres de la XXII setmana de durant l'any: l'alegria, el temps de Jesús

Evangelí i comentari del divendres de la XXII setmana de durant l'any. “Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres”. Aspirem a la trobada definitiva amb Jesús, en què ja no hi haurà dejuni, perquè viurem amb Déu per sempre.

Evangelí (Lc 5, 33-39)

Llavors li digueren:

—Els deixebles de Joan dejunen sovint i fan pregàries, igual que els dels fariseus. Però els teus mengen i beuen.

Jesús els contestà:

—¿Podeu fer dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres; aquells dies sí que dejunaran.

Els proposà també una paràbola:

—Ningú no talla un pedaç d'un vestit nou i el posa en un vestit vell: si ho fes així, hauria esquinçat el vestit nou, i el pedaç tret del nou no s'avindria amb el vell. I ningú no posa vi nou en bots vells: si ho fes així, el vi nou rebentaria els bots i s'escamparia, i els bots es farien malbé. El vi nou s'ha de posar en bots nous. Ningú que begui vi vell, no en vol després de nou, perquè diu: “El vell és millor.”

Comentari

L'evangelí d'avui ens recorda una controvèrsia d'alguns fariseus amb Jesús. Just abans, Lluc ha explicat la vocació de Mateu i el dinar que organitza a casa seva. Els fariseus havien retret als deixebles de Jesús haver menjat amb publicans i pecadors i trencar les tradicions. Jesús els respongué explicant que els que necessiten metge són els malalts.

Aquesta actitud dels fariseus, aparentment producte del zel per la Llei, manifesta, d'una banda, manca de coneixement del sentit de la Llei i, com es veu pels evangelis, manca de rectitud d'intenció. Per a aquests fariseus, el dejuni tenia un valor absolut. Ara bé, ells també modificaven aquests dejunis en vegades especials. Jesús els fa veure que l'espòs és present: és ell mateix.

Ell és el Messies, ell serà l'espòs de l'Església. El dejuni té un sentit, un context de penitència. Ara, mentre ell és amb els deixebles, és temps de joia.

Aquells fariseus no reconeixien en Jesús ningú important. Les nostres obres manifesten el que hi ha al nostre cor. Si anem a Missa i tenim fe en la presència real del Crist a l'Eucaristia, arribem amb puntualitat, ens presentem amb elegància, participem activament, ens comportem amb respecte. Les coses grans cal que siguin celebrades. També amb banquets que siguin una autèntica acció de gràcies a Déu, que ha fet els aliments per a nosaltres, i amb els quals ens ha volgut dir que la vida de l'home és sempre un regal d'algú que ens estima i és generós.

Les darreres paraules de l'evangeli ens animen a aprofundir en la

novetat de la presència del Crist entre nosaltres. El dejuni, pràctica tradicional jueva, és bo. Els cristians ho vivim amb aquest bon esperit, però a allò que aspirem és a l'estadi final d'alegria, el cel. Allà el dejuni haurà perdut el seu sentit perquè viurem amb Déu per sempre.

Juan Luis Caballero // Photo:
Quokkabottles - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-divendres-de-la-xxii-setmana-de-durant-lany-lalegria-el-temps-de-jesus/>
(11/03/2026)